

вѣхме смѣтка, че за единъ часъ изминаваме не повече отъ половинъ километъръ, а на мѣста и помалко.

— Близко, но все пакъ далеко!

Часътъ е вече 11 презъ нощта. Презъ тъмната борова гора блесна съвсемъ неочаквано свѣтлина. Извикахме. Отговоръ ни се съ туристическото — ехо! И ето предъ насъ единъ човѣкъ се рови изъ снѣга съ фенеръ въ ржка. Радостнитѣ туристически възгласи: хопъ, ехо, хайропъ! нарушиха гробното мълчание на зимната планинска нощъ. Предъ насъ е общиятъ ни познайникъ, симпатичниятъ туристъ и човѣкъ Любчо.

Тукъ сж така нареченитѣ „Бързанови колиби“. Затрупани сж догоре съ снѣгъ. Една отъ колибитѣ е разчистена и ние се спуснахме като въ пещера. Вътре е топло и весело, както може да бжде весело въ планинска колиба надъ 2000 метра надморска височина. Трима души самоковски туристи дошли да прекаратъ въ това тайнствено царство на снѣговетѣ свѣтлитѣ Христови праздници. Веднага и другата барака бѣ разчистена, печката напалена и ние налѣгахме по голитѣ дъски следъ 18 часовъ пжть.

